

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



Ο καλύτερο που είχαμε να κάνουμε, ήταν να περιμένουμε να νυχτώση και να συλλάβουμε επ' αυτοφώρω τη μητροιά.

Θά παρασινοεύαμε στον σκοτεινό διάδρομο, θά βιάσαμε μερικους ύπηρετες στην έξοδο του κ' έτσι δεν θά μπορούσε να μās ξεφύγη.

Ανασείνοσα τη σκέψη μου αυτή στον πρίγκιπα Έρρικό, ο οποίος την έδωκεν μασε.

Ανεθάρρασε λοιπόν πάλι έπάνω και καταστρώσαμε τó σχεδίο μας. Έγώ, ο Έρρικός κ' ο Άλης θά παρασινοεύαμε μέσα στο διάδρομο, κρυμμένοι στα σκοτεινά κοιφώματά του, ενώ ο έπιτοπότης του πύργου και τρεις άφοσιωμένοι ύπηρετες θά παρέμεναν στην έξοδο του, στο πάτομα όπου βρισκότουσαν τά διαμερισμάτά μας.

Η μητροιά μου βέβαια θ' αντίλαμβανόταν, μόλις έφτανε στην έξοδο τού διαδρόμου κ' έβλεπε την πόρτα του άνοιχτή, ότι την είχαμε άνακαλίψει, μά δέν μπορούσε να γίνη και τίποτε άλλο, γιατί, μοινοίτι είχαμε κατορθώσει ν' άνοιξουμε την πόρτα, δέν ξέραμε καλά τόν μυστικό μηχανισμό της, ώστε να την ξανακλείσουμε. Προσπαθήσαμε επί άρκετή ώρα για να τó πετύχουμε αυτό, μά τó κάκου.

Θεωρούσα πειά περιττόν ν' άποκρίνω την άλήθεια στην άγαπημένη μου Κλάρα και πτήγα στο δωματίό της, με την άπόφασι να της άποκαλίψω τά πάντα, Τή βρήκα πολύ χλομή κ' έξαντλημένη. Τά μάτια της ήσαν κοιμένα και μελανοί γυροι είχαν σχηματιστεί γύρω τους. Αυτό έδινε κάποια έξχωριστή γοητεία στην όμορφότητάς της, μά ή άλήθεια εινε, ότι θά προτιμούσα να έβλεπα στα μάγουλά της τά ρόδινα χρώματα της ύγιείας.

— Άγαπημένη μου, τής ειπα, ή άγρυπνίες σ' έξάντλησαν. Μά ήσυχασε πειά. — Όλα θά τελειώσουν άπόψε.

— Άνακαλίψης τίποτε, Γαστόν; με ρώτησε με άγωνία.

— Ναι, άνακαλίψη τά πάντα, τής άπάντησα. Τό εφάντασμα θά την πάθη άπόψε και θά πέση στην παγίδα...

— Μά τί εινε, τελοςπάντων, αυτό τό φάντασμα; — Άπλοσύτατα, ένας άνθρωπος, και μάλιστα μιá γυναίκα.

— Γυναίκα! φώναξε ή Κλάρα. Και ποιá εινε;

Μά την ίδια στιγμή μίτηε μέσα ή 'Ιουλίá. Θά ήταν τρομερό για την άγαπημένη μου άδελφούλα, άν μάθαινε, ότι ή μητέρα της έπαίξε ένα τόσο έγκληματικό ρόλο. Γ' αυτό, έφερα τó δάχτυλό μου στο στόμα μου κ' έδειξα στην Κλάρα πώς έπρεπε ν' άλλαξουμε θέμα συζητήσεως.

Εύτυχώς, με κατέλαβε άμέσως κ' έτσι δέν επέμεινε περισσότερο στη διήγησί της.

Άλλ' ής σου διηγηθώ τώρα, άγαπητέ μου Όκτάβιε, τά δραματικά γεγονότα της νύχτας:

Άπό τής δέκα, σχεδόν άμέσως μετά τó δείπνο, ο Έρρικός, έγώ, ο Άλης κ' άλλοι ύπηρετες, τοποθετηθήραμε στίς θέσεις μας: ο πρίγκιπ, έγώ κ' ο Άλης μέσα στο μυστηριώδη διάδρομο κ' οι άλλοι στην έξοδο του. Η θέσις ή δική μας δέν ήταν και τόσο ενθάριστη, γιατί ο διάδρομος έσταζε από ύγρασία και τó κρύο εκεί μέσα μās τριπούσε τά κόκαλα. Είχαμε διαλέξει ένα κοίφωμα τού διαδρόμου, οκαμμένο μέσα στον τοίχο, έτσι πού μέσα στο σκοτάδι, όταν ή μητροιά μου θά περνούσε μπροστά μας, δέν θά μās αντίλαμβανόταν. Τότε θά την παρακολουθούσαμε από πίσω και δέν θά μπορούσε πειά να ξεφύγη.

Η ώρα περνούσε με μά τρομερή βραδυότητα κ' είχαμε άρχισει να άντιπονοούμε πειά, όταν μέσα στη νεκρική σιωπή πού έλατραιτούσε στο διάδρομο, άκούστηκε τó μεγάλο ρολόι τού πύργου να σιμαίνη μεσάνυχτα.

— Θά περιμένουμε τάχα πολύ ακόμα; με ρώτησε ο Έρρικός. — Δέν πιστεύω. Τά μεσάνυχτα, καθώς ξέρεις, εινε ή ώρα πού διαλέγουν τά φαντάσματα για να κάνουν την εμφάνισί τους.

Μά πριν ακόμα τελειώσω τή φράσι μου, άκουσα ξαφνικά από τó βάθος τού διαδρόμου ένα περιεργο θόρυβο και συγχρόνως τó φώς ενός κλεφτοφάναρου φώτισε μακριά τά σκοτάδια.

Μαζεψτήραμε όσο μπορούσαμε στη γωνία μας, κολήσαμε κυριολεκτικώς στον τοίχο και κρατήσαμε την άναπνοή μας. Έπρεπε τó φάντασμα να περάσει από μπροστά μας, χωρίς να μās αντίληφθ, γιατί άν μās αντίλαμβανόταν από μακριά, μπορούσε να τρέξει πίσω, να κλειδώση τή σιδερόφραχτη πόρτα και να μās ξεφύγη, όριστικά αυτή τή φορά, γιατί άσφαλώς δέν θά ξαναγύριζε άμα έβλεπε πώς

είχαμε άνακαλίψει τó μυστικό του.

Άπό τó φώς τού κλεφτοφάναρου πού πλησίαζε όλοένα, παρακολουθούσαμε τή πορεία τού φαντάσματος. Εύτυχώς, ή κόχη πού σχηματίσε τó κοίφωμα μπροστά μας, δέν τó άφινε να φτάνη ως έμάς κ' έτσι ή γωνία μας έμεινε βυθισμένη στο σκοτάδι.

Πράγματι, έπειτ' από μερικά δευτερόλεπτα, τó φάντασμα πέρασε μπροστά μας, χωρίς ν' αντίληφθ τίποτε. Είδαμε μόνο τή σιλουέττα του — τή σιλουέττα άκριβώς της μητροιάς μου— γιατί τó φώς τού φαναριού, πέφτοντας μπροστά, άφινε τó σόμα του άφώτιστο.

Προζώρησε άνυποψίαστα πρós τήν έξοδο τού διαδρόμου, ενώ έμεις τó παρακολουθούσαμε, πατώντας στίς μίτες τών παπουτσιών μας.

Μά καθώς προχωρούσαμε μέσα στο άπόλυτο σκοτάδι, έξαφνα σκόνταψα σε μιá πέτρα και έπεσα κάτω. Σπρώθηκα άμέσως, μά ο θόρυβος πού εινε προκαλέσει ή πτώσις μου, έκανε τó φάντασμα να σταματήσει και να ριξ, τó φώς τού φαναριού πρós τó μέρος μας.

Μάς φώτισε έτσι και τούς τρεις και μās ειδη. Μία διαπεραστική κραυγή τρώμον άκούστηκε τότε μέσα στο σκοτάδι και συγχρόνως ή μητροιά μου, παρσπόντας τó φανάρι της κάτω, έτρεξε πρós τήν έξοδο τού διαδρόμου, ελπίζοντας πώς θά ξεφευγε από κει.

Τρέξαμε πίσω της και τή φτάσαμε άκριβώς τη στιγμή πού, βγαίνοντας απ' τó διάδρομο, έπεφτε τή χέρια τών ύπηρετών πού παρσινοεύαν εκεί.

Κατέβαλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να ξεφύγη απ' τά χέρια τους, σφύλιαζε, λάγκωνε. Η μανία της την είχε κάνει τρελλή. — Άφιστε την! διάταξα τούς ύπηρετες.

Και πιάνοντάς την με δύναμη, την κράτησα άαίτητη στη θέση της. Εινε τó πρόσωπό της σκεπασμένο μ' ένα πυκνό πέπλο, μά τραβώντας τον με δύναμη, την άπεκαλίψα.

Ήταν αυτή, αυτή, ή μητροιά μου!

— Έλεεινή! τής ειπα.

Οι ύπηρετες είχαν άπομείνει άφρονι απ' την κατάπληξι τους, βλέποντας σε πού ξεπεσώ τήν εινε ρίξει την παλιά τουσ κνρία τó μίος της και τής νέας πυργοδέσποινας.

Η μητροιά μου έτριξε τά δόντια της απ' τή μανία της. Μού έροικνε ματιές γεμάτες μίος κ' είχε πετάξει πειά κάθε προσώπειο.

Έξαφνα, μά πόρτα τού διαδρόμου άνοιξε και στο άνοιμά της ειδη να παρουσιάζεται ή Κλάρα, πεφίτρουμ.

— Να πού εινε τó φάντασμα! τής ειπα. Έβαλε μιá κραυγή φρίκης, την ειδη να γίνετα κατάλευκη και να γέρνη πρós τά κάτω.

Παράτρωτα άμέσως τή μητροιά μου και τρέχοντας κοντά της, τή δέχτηκα στην άγκαλιά μου λιποθυμισμένη.

Μά την ίδια στιγμή, ή μητροιά μου, πριν ακόμα προφτάσουν να τή συγκρατήσουν οι ύπηρετες, έβγαλε απ' την τσέπη της ένα φαλίδιο κ' άδειασε τó περιεχόμενό του στο στόμα της. Άπλωσε κατόπιν τά χέρια της μπροστά και σπείρασπρε κάτω, κερανοβολημένη.

Όπως έξακριβόθρη κατόπιν, ειδη πάρετ τó ίδιο δηλητήριο, με τó όποιο ήθελε να σκοτώση την Κλάρα. Βλέποντας πόσο τρομερά ήσαν τ' άποτελέσματά του, δόξισα τόν Θεό, γιατί ή άγαπημένη μου ειδη ξεφύγει από έναν τόσο τρομερό κίνδυνο και γιατί μās ειδη άπαλλάξει επί τέλους από τó τέρας αυτό, την αιτία όλων τών συμφορών μας, πού δυστυχώς έφερε τ' όνομά μου.

Διέταξα να μεταφέρουν τó πτώμα της στο παρεκκλήσιο τού πύργου, ενώ έγώ, παίρνοντας στην άγκαλιά μου την Κλάρα, ή όποια ειδη ενσέληθε έντομασταξό, τή μετέφερα στο δωματίό της.

Για να μη μεγαλώσω την ταραχή της, δέν τής ειπα πώς ή μητροιά μου ειδη πεθάνει. Τής ειπα πώς απλώς ειδη λιποθυμίσει.

Πώς όμως θά φανέρωνα τώρα την άλήθεια στην 'Ιουλίá; Δέν έπρεπε να μάθη πώς ή μητέρα της ειδη πεθάνει υπό τέτοιες συνθήκες.

Συνεννοήθηκα λοιπόν με τόν μνηστήρα τών πρίγκιπα Έρρικό και τόν παρακάλεσα να πάρη την Κλάρα και την 'Ιουλίá και να τις φέρη στο Παρίσι, όπου θάρθθ έπειτα από δύο-τρεις μέρες κ' έγώ, άφοδ πρώτα φροντίσω για τή συγκάλυψη τών γεγονότων και τήν αποσόβητ πού σκανδαλώ.

Και τάρω σε άσίνω. Έλπίζω πώς θά ιδωθούμε σύντομα στο Παρίσι.

ΓΑΣΤΟΝ

(Άκολουθεί)

